

ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ УНИВЕРСИТЕТ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ“

ФИЛОЛОГИЧЕСКИ ФАКУЛТЕТ

**VI МЕЖДУНАРОДЕН СТУДЕНТСКИ И УЧЕНИЧЕСКИ КОНКУРС ПО ПРЕВОД
„ТРАНСФОРМАЦИИ 2021“**

РУМЪНСКИ ЕЗИК – рубрика „Поезия“

AUTOBUZUL

Letiția Ilea

ei nu își vorbesc. nu se privesc.
par să nu știe unde merg.
fiecare duce cu sine o povară.
cele nespuse cele îndelung tănuite.
nimic nu-i tulbură.
fereastra nu îi învață să privească ci desparte.
ar fi nevoie de un mare foc de artificii
o ploaie de stele un cutremur.
nici nu e sigur că autobuzul înaintează
poate e doar o muscă prizonieră
în pânza de păianjen.
în jur pădurea își schimbă culorile
dealurile copilăriei sunt nespuse de ascunse acum
biserici sunt înghițite de ape.
îmbătrânesc și ei în timp ce stau immobili
pe locurile rezervate de altcineva.
singura lor avere este drumul.

РУМЪНСКИ ЕЗИК – рубрика „Проза“

POVESTEA CREIONAȘULUI FERMECAT

Emilia Plugaru

De ziua sa Marius a primit un cadou neobișnuit. Bunicul, care a venit de departe, tocmai din munți, i-a dăruit un creionaș fermecat.

– Acest creion, i-a zis bătrânul, îți va arăta adevăratele culori ale vieții. Viața, nepoțele, are multe culori, dar oamenii deseori nu deosebesc nuanțele calde de cele reci, umbra de lumină, frumosul de urât și de aceea, băiete, în lume se întâmplă multe lucruri deocheate. Cu ajutorul creionașului, tu nepoate, vei ști întotdeauna ce culoare ai în față. Păstrează-l, ai grijă! Îți va prinde bine...

Marius i-a mulțumit bunicului, a pus creionul în buzunarul vestei și... luându-se cu joaca a uitat de prețiosul cadou.

Într-o zi însă, când se întorcea de la școală, băiatul a observat în fața blocului său un trandafir înflorit.

– Ce floare minunată, s-a mirat Marius. O văd întâia oară. Am trecut de atâtea ori pe alături, dar nu am observat-o.

Și-a amintit de cadoul bunicului. De îndată ce a ajuns acasă – a găsit creionul, a luat o foaie albă de hârtie și a pornit să deseneze. Nu mai avea nici o îndoială. Creionul era fermecat. Desena și colora singur cu orișice culoare. Marius doar îl ținea în mână. Pe foaie apăru un trandafir roșu, catifelat, frumos, de parcă ar fi fost viu. Dar nu se știe de ce, de pe petalele trandafirului se prelungeau spre rădăcină lacrimi mășcate.

– O floare care plânge? se miră băiatul. Straniu. Ceva nu e în regulă aici.

Marius alergă în curte. În grădinița cu flori văzu trandafirul încolăcit de mărăcini, înconjurat de sticle goale și gunoaie aruncate de pe la balcoanele locatarilor.

– Zău, nu pricep, își zise Marius în gând, cum de nu am știut până acum că această grădiniță e atât de neîngrijită?

Porni în grabă să facă curat. Când termină lucrul observă că florile din jur emană o lumină caldă, plăcută. Scăldat de un soare domol al unui sfârșit de primăvară, trandafirul parcă-i zâmbea.

– O, cât de mult se vor bucura trecătorii, cât de mult vor admira zâmbetul trandafirului înflorit.

Ciudat însă. Nici un trecător nu se oprea.

– Oare de ce? Se întrebă Marius, uimit. Privi mai atent. Descoperi că oamenii merg încolăciți în propria lor umbră.

– Probabil, se gândi Marius, anume umbra le amestecă să observe frumusețea din jur. Păcat...

Deodată, de pe undeva alergă o fetiță. Se opri lângă trandafir și îl sărută.

– Bunico, strigă încântată fetița, privește, a înflorit trandafirul! E atât de gingaș, e atât de dulce!

– E o floare minunată, îi răspunse bunica apropiindu-se.

– Ca să vezi... Marius rămase și mai uimit. Nu chiar toată lumea e învălățucită de umbră. Și fetița, și bunica emanau aceeași lumină albă, asemănătoare cu lumina florilor din grădiniță.

Revenind acasă Marius își privi încă odată tabloul. Nici pomină de lacrimi. Petalele trandafirului acum sclipeau de curățenie.